

ТРАНСКОРДОННІ ВИКЛИКИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ ДЕРЖАВАМИ-ЧЛЕНАМИ СТАТЕЙ 15 ТА 17 ДИРЕКТИВИ (ЄС) 2019/790 ПРО АВТОРСЬКЕ ПРАВО І СУМІЖНІ ПРАВА НА ЄДИНОМУ ЦИФРОВОМУ РИНКУ

Надія Федорова

кандидат юридичних наук,

учений секретар НДІ інтелектуальної власності НАПрН України

ORCID: 0000-0001-5490-1259

У статті проаналізовано імплементацію статей 15 і 17 Директиви (ЄС) 2019/790 у праві держав-членів ЄС. Висвітлено транскордонні виклики, пов'язані з правами видавців преси та відповідальністю онлайн-платформ. Окреслено правову фрагментацію, зумовлену відмінностями національних моделей реалізації зазначених положень, проаналізовано її наслідки для функціонування Єдиного цифрового ринку. Розглянуто явище «gold-plating» та його вплив на цілісність правового простору ЄС. Обґрунтовано, що розбіжності в імплементації породжують правову невизначеність і ризики для бізнесу в межах Єдиного цифрового ринку.

Ключові слова: авторське право, суміжні права, єдиний цифровий ринок, Європейський Союз

Постановка проблеми. Сфера авторського права та суміжних прав у Європейському Союзі перебуває у стані глибокої трансформації під впливом цифровізації, появи нових бізнес-моделей і швидкої зміни способів створення та споживання контенту. Директива (ЄС) 2019/790 про авторське право і суміжні права на єдиному цифровому ринку [1] (далі — Директива) була покликана подолати ключові системні виклики: дисбаланс у договірних відносинах між творцями та користувачами прав, відсутність чітких механізмів відповідальності інтернет-посередників і потребу в ефективних інструментах ліцензування. Однак процес її імплементації виявився нерівномірним і фрагментарним, що створило нові бар'єри для досягнення цілісності Єдиного цифрового ринку.

Проблема полягає в тому, що за наявності єдиної нормативної основи, передбаченої Директивою, держави-члени ЄС застосовують суттєво відмінні підходи до реалізації її положень, зокрема ст. ст. 15 (щодо прав видавців пресупублікацій) і 17 (щодо відповідальності постачальників онлайн-контенту за розміщення охоронюваних об'єктів). Це породжує явище транскордонної правової невизначеності та економічних ризиків для онлайн-платформ і правовласників, що працюють у кількох юрисдикціях. Для великих цифрових сервісів це означає постійну необхідність адаптації до різних національних режимів, а для суб'єктів авторського права зумовлює ризик нерівних умов доступу до правового захисту та монетизації.

Актуальність дослідження підкріплена тим, що відмінності у національних режимах підривають стратегічну мету ЄС, а саме створення спільного передбачуваного, конкурентоспроможного та інтегрованого цифрового середовища. Тому необхідно дослідити особливості досягнення державами-членами цілей Директиви, викладених у ст. ст. 15 та 17, оцінити вплив національних режимів на функціонування єдиного цифрового ринку.

Літературний огляд. Імплементация Директиви (ЄС) 2019/790 стала предметом уваги як українських дослідників, зокрема Ю. М. Капіці, Л. Р. Майданик, В. М. Троцької, А. А. Штефан, так і провідних європейських науковців, таких як С. фон Левінскі, М. Сенфтлебен, А. Мецгер, Е. Розаті, Ф. Феррі, У. Фургаль, Й. Гаузер, Л. Холлер. Їхні праці розглядають питання забезпечення справедливої винагороди, договірної прозорості та відповідальності цифрових платформ. Водночас різні підходи держав-членів до відображення у національному законодавстві однакових положень Директиви створюють правову невизначеність для правовласників та онлайн-платформ і потребують подальшого наукового осмислення.

Метою дослідження є аналіз імплементації державами-членами ст. ст. 15 та 17 Директиви (ЄС) 2019/790 про авторське право на єдиному цифровому ринку як ключового нормативного акта, що формує сучасну модель регулювання авторських і суміжних прав у Європейському Союзі в умовах цифрової трансформації.

Виклад основного матеріалу. Правове регулювання авторського права та суміжних прав у Європейському Союзі перебуває на етапі глибокої трансформації під впливом цифровізації та зміни моделей споживання контенту. Директива (ЄС) 2019/790 стала ключовим інструментом цього процесу, спрямованим на підвищення рівня правової охорони суб'єктів інтелектуальної власності у транскордонному цифровому середовищі та забезпечення балансу інтересів між правовласниками, користувачами й онлайн-посередниками. Як слушно зазначає С. фон Левінскі, сучасні законодавчі ініціативи ЄС «рухаються від формального визнання прав до створення ефективного механізму їх реалізації та справедливої винагороди» для творців та виконавців у цифрову епоху [2, с. 23].

Прийняття Директиви (ЄС) 2019/790 про авторське право і суміжні права на Єдиному цифровому ринку стало реакцією Європейського Союзу на низку системних викликів, серед яких: асиметрія договірних відносин між авторами та користувачами прав, відсутність дієвих механізмів відповідальності інтернет-платформ, а також потреба у прозорих та ефективних інструментах ліцензування. Як зазначено у преамбулі Директиви (п. п. 3, 4, 72), цифрова трансформація істотно змінила моделі створення, розповсюдження та комерціалізації творів, спричинивши появу нових учасників ринку та бізнес-моделей, які не були належним чином охоплені попереднім правовим регулюванням ЄС.

Одним з найбільш дискусійних аспектів Директиви стало закріплення у ст. 15 спеціального права для видавців преси, яке надає їм виключне право дозволяти або забороняти цифрове відтворення та надання доступу до публікацій у пресі. Як зазначає У. Фургаль, реалізація цього права виявилася нерівномірною: держави-члени ЄС запровадили різні підходи до тривалості охорони, обсягу винятків та процедур ліцензування, що призвело до відсутності уніфікованих стандартів і зниження ефективності правозастосування [3, с. 4]. Наприклад, в Італії імплементація ст. 15 передбачає обов'язкові переговори між онлайн-платформами та видавцями під контролем Національного органу з гарантування у сфері комунікацій (AGCOM). У разі недосягнення домовленості AGCOM наділений повноваженнями визначати справедливий розмір винагороди, з урахуванням таких чинників, як кількість переглядів, дохід від реклами, структура ринку та інші релевантні обставини. Крім того, регулятор має право застосовувати санкції до сторін, які не дотримуються встановлених строків або ухиляються від переговорного процесу [4]. Реалізація ж ст. 15 у Нідерландах відрізняється формалізованим підходом, за якого національний закон лише повторює зміст Директиви без подальшої деталізації процедур чи створення інституційних механізмів.

мів реалізації прав видавців [5]. Ці розбіжності створюють ситуації, коли один і той самий контент може бути дозволений в одній юрисдикції та заборонений в іншій, що прямо суперечить ідеї єдиного цифрового ринку.

Не менш значущим нововведенням стала ст. 17, яка докорінно змінила правила роботи онлайн-платформ. Вона зобов'язала їх або заздалегідь отримувати ліцензії на використання охоронюваних творів і об'єктів суміжних прав, або доводити, що було вжито «усіх можливих заходів» для запобігання незаконному розміщенню такого контенту. Саме це положення стало предметом резонансної справи C-401/19 Poland v Parliament and Council, у якій Польща оскаржувала його відповідність Хартії основоположних прав ЄС [6], зокрема ст. 11, що гарантує свободу вираження поглядів. У своєму рішенні від 26 квітня 2022 року Суд ЄС підтвердив законність ст. 17, однак підкреслив важливість існування дієвих механізмів оскарження надмірних або помилкових блокувань контенту. Такий підхід покликаний зберегти баланс між ефективним захистом авторських прав і дотриманням свободи слова у цифровому середовищі [7].

Разом з тим, імплементація положень Директиви (ЄС) 2019/790 у національні правовпорядки держав-членів виявилася нерівномірною. За даними Єврокомісії, лише Нідерланди, Угорщина, Німеччина, Мальта та Австрія отримали статус «Implemented» станом на грудень 2024 року [8].

Нідерланди здійснили повну імплементацію Директиви (ЄС) 2019/790 через внесення змін до Закону про авторське право [9]. Основні положення ст. ст. 15 та 17 були відтворені майже дослівно, включно з обов'язками провайдерів онлайн-контенту (OCSSP) отримувати ліцензії та відповідати за завантаження користувачів, а також з механізмами договірної прозорості та пропорційної винагороди для виконавців.

Угорщина імплементувала положення Директиви шляхом ухвалення Закону про внесення змін до Закону про авторське право [10]. Реформа охопила статті, що регулюють справедливую винагороду, прозорість, перегляд контрактів, і положення щодо відповідальності онлайн-сервісів за контент користувачів.

Німеччина пішла шляхом ухвалення окремого нормативного акта — Закону про адаптацію авторського права до вимог цифрового внутрішнього ринку [11], який вніс зміни до Закону про авторське право [12] та запровадив спеціальний Закон про постачальників послуг, пов'язаних з авторським правом [13]. Останній містить положення, що детально регламентують діяльність онлайн-платформ, створюючи більш передбачуване правове середовище для цифрових сервісів.

Мальта завершила імплементацію Директиви шляхом ухвалення Положень про авторське право і суміжні права в Єдиному цифровому ринку [14], приділивши особливу увагу розширеному колективному управлінню та механізмам прозорості.

Австрія, внівши зміни до Федерального закону про авторське право [15], реалізувала положення ст. 15 щодо прав видавців, ст. 17 щодо обов'язків онлайн-сервісів.

Водночас у більшості інших держав-членів спостерігається явище «gold-plating» (надмірного розширення положень Директиви у процесі їх національного впровадження) [16, с. 12]. Як підкреслює Ф. Феррі, унаслідок цього одна й та сама онлайн-платформа змушена адаптовуватися до різних правових режимів, що підвищує витрати на дотримання норм і створює бар'єри для транскордонного надання послуг [17, с. 25].

Така імплементація Директиви у державах-членах ЄС створює істотні виклики для суб'єктів, що провадять діяльність у кількох юрисдикціях. Це особливо помітно у сфері функціонування онлайн-платформ, які повинні враховувати національні правові режими із суттєвими відмінностями у процедурних підходах. Так, застосування ст. 17 у Франції та Данії відрізняється як за процедурою отримання ліцензій, так і за вимогами до автоматизованого фільтрування контенту. У Франції норми були інтегровані до Кодексу інтелектуальної власності без докладної регламентації механізмів запобігання надмірному блокуванню [18], тоді як у Данії [19] відсутні чіткі гарантії

проти надмірного обмеження прав користувачів. У результаті міжнародні сервіси на кшталт YouTube чи Spotify змушені розробляти паралельні моделі дотримання вимог у різних країнах, що збільшує їхні транзакційні витрати.

Подібна ситуація спостерігається й у сфері застосування ст. 15, яка стосується прав видавців новин. У Німеччині та Іспанії умови ліцензійних угод між видавцями та новинними платформами (онлайн-сервісами, що автоматично збирають, структурують і відображають новинний контент з різноманітних джерел, наприклад Google News, MSN News, Menéame) значною мірою різняться. Це призводить до неоднакового рівня монетизації одного й того самого контенту залежно від юрисдикції.

В Іспанії, наприклад, у 2014 році було запроваджено обов'язковий збір за розміщення гіперпосилань або фрагментів новинного контенту видавців преспублікацій на інтернет-платформах. Унаслідок цього компанія Google оголосила про закриття сервісу Google News в Іспанії, оскільки нове регулювання не передбачало можливості відмови від цього збору та створювало фінансово невігідні умови для його роботи [20]. Однак зазначені події мали місце ще до транспозиції Директиви (ЄС) 2019/790. У подальшому Іспанія здійснила імплементацію її положень шляхом ухвалення Королівського Указу-Закону № 24/2021 [21], який модернізував національне законодавство у сфері авторського права, адаптуючи його до вимог ст. ст. 15 та 17 Директиви. Зокрема цей нормативний акт запровадив чітко окреслені зобов'язання для онлайн-платформ щодо необхідності отримання дозволів від правовласників. Крім того, було закріплено принципи справедливої винагороди, прозорості у договірних відносинах, а також створено механізми врегулювання спорів, що сприяють розвитку колективних переговорів між платформами та правовласниками. Таким чином, новий регуляторний підхід не лише частково пом'якшив попередню модель «обов'язкового збору», а й заклав більш структуровану, передбачувану та збалансовану систему правовідносин у цифровому середовищі, що значно виходить за межі фіскального регулювання та зорієнтована на досягнення балансу інтересів сторін.

У Німеччині правозастосовна практика щодо прав видавців преспублікацій мала інший шлях розвитку. Так, 2019 року, коли платформи почали впроваджувати сервіс новин від Google (Google News Showcase), Федеральне антимонопольне відомство (Bundeskartellamt) ініціювало перевірку цього інструменту щодо можливого впливу на конкуренцію. У грудні 2022 року відомство завершило провадження, зазначивши, що «Google внесла суттєві корективи: відмовилася від інтеграції до загальних результатів пошуку та змінила умови ліцензійних угод із видавцями, зокрема, зробила умовою участі у сервісі можливість колективного захисту прав через організації колективного управління» [22]. Ці зміни було спрямовано на запобігання перешкодам у реалізації видавцями преспублікацій своїх прав, забезпечуючи передбачуваність умов співпраці між медіа та цифровими платформами.

Водночас аналіз практики імплементації у різних державах-членах ЄС показує, що, попри спільну нормативну основу, відмінності у деталях регулювання зберігаються, створюючи для онлайн-платформ транскордонну правову невизначеність та економічні ризики. Це, своєю чергою, призводить до фрагментації правового регулювання в межах Єдиного цифрового ринку, що підриває його цілісність та ускладнює ефективну реалізацію прав у транскордонному контексті. Для великих онлайн-платформ це означає необхідність постійної адаптації до різних національних регуляторних режимів, а для правовласників — ризик нерівних умов здійснення та захисту прав залежно від конкретної держави-члена.

Таким чином, хоча Директива (ЄС) 2019/790 має значний потенціал для гармонізації цифрового ринку та посилення правової охорони авторських і суміжних прав на твори, виконання, фонограми та інші об'єкти права інтелектуальної власності у цифровому середовищі, її ефективність обмежується нерівномірністю імплементації та

відсутністю уніфікованого правозастосування. Така ситуація потребує активнішої ролі Європейської комісії у здійсненні нагляду за застосуванням положень Директиви та, за потреби, запровадження механізмів вторинного законодавства для уніфікації практики, зокрема щодо застосування ст. ст. 15 та 17. У цьому контексті заслуговує на увагу Керівництво Європейської комісії щодо тлумачення ст. 17 (COM(2021) [23]), яке, хоча й не є нормативно-обов'язковим, відіграє суттєву роль у формуванні уніфікованого підходу до імплементації відповідного положення Директиви в національних правових актах. Документ містить офіційні роз'яснення щодо обсягу обов'язків онлайн-платформ, зокрема стосовно отримання дозволів від правовласників, меж відповідальності за дії користувачів, а також процедур, спрямованих на забезпечення дотримання прав користувачів і свободи вираження. Такі рекомендації сприяють забезпеченню балансу між інтересами правовласників та користувачів, що є ключовим елементом функціонування правової системи в цифровому середовищі.

Без вирішення проблеми транскордонної фрагментарності Європейський Союз ризикує зіткнутися з новою хвилею цифрової сегментації, що суперечить його стратегічній меті, а саме — створенню єдиного, передбачуваного та конкурентоспроможного цифрового середовища.

Висновки. Директива (ЄС) 2019/790 стала визначальним етапом модернізації правового регулювання авторського та суміжних прав у цифровому середовищі, запровадивши нові підходи до захисту прав видавців преси та встановлення відповідальності онлайн-платформ. Водночас аналіз імплементації ст. ст. 15 та 17 у правових актах держав-членів ЄС засвідчив суттєві розбіжності, зокрема щодо участі держави в процедурах ліцензування (як в Італії та Іспанії), рівня деталізації законодавчих механізмів (як у Франції та Нідерландах), а також способів реалізації прав через колективне управління (як у Німеччині).

Такі розбіжності, посилені явищем «gold-plating», створюють транскордонну правову невизначеність, збільшують операційні витрати та формують бар'єри для стабільного функціонування цифрових сервісів на кшталт YouTube, Spotify чи Google News. Це суперечить стратегічним цілям формування єдиного цифрового ринку та загрожує подальшою фрагментацією правового простору ЄС.

У цьому контексті доцільним є посилення координаційної ролі Європейської комісії та запровадження методичних рекомендацій щодо тлумачення та застосування ст. 15 Директиви. Наявна практика тлумачення ст. 17 засвідчила ефективність такого підходу: надані роз'яснення чітко окреслили обов'язки постачальників послуг обміну контентом, а також гарантії захисту свободи вираження думки та прав користувачів. Це підтверджує доцільність розроблення аналогічних рекомендацій і щодо реалізації прав видавців преспублікацій, що сприятиме гармонізації підходів і зниженню регуляторної фрагментарності в межах Європейського Союзу.

Перелік використаних джерел

1. Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2019/790 від 17 квітня 2019 року про авторське право і суміжні права на Єдиному цифровому ринку та про внесення змін до директив 96/9/ЄС та 2001/29/ЄС. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_022-19#Text (дата звернення: 29.06.2025).
2. Lewinski S., *International Copyright Law and Policy*. Oxford University Press, 2008. 213 p.
3. Furgat U. The EU Press Publishers' Right: Where Do Member States Stand? *Journal of Intellectual Property Law and Practice*. 2021. Vol. 19. Issue 4. P. 1-10.
4. Rosati E. Breaking: first CJEU referral on the press publishers' right under Article 15 CDSMD. *The IPKat*. 2023. URL: <https://ipkitten.blogspot.com/2023/12/breaking-first-cjeu-referral-on-press.html> (дата звернення: 12.08.2025).
5. Angelopoulos C. Comparative report on the national implementations of Articles 15 and 17 CDSMD — 14 new countries. *Kluwer Copyright Blog*. 2024. URL: <https://copyrightblog.kluweriplaw.com/2024/09/02/comparative-report-on-the-national-implementations-of-articles-15-17-cdsmd-14-new-countries> (дата звернення: 12.08.2025).
6. Charter (EU) 2012/C 326/02 of Fundamental Rights of the European Union of 26 October 2012. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:12012P/TXT> (дата звернення: 12.08.2025).
7. Judgment of the Court (Grand Chamber) of 26 April 2022. *Republic of Poland v European Parliament and Council of the European Union*. Case C-401/19. URL: https://eurlex.europa.eu/legalcontent/EN/TXT/?uri=celex%3A62019CJ-0401&utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 12.08.2025).
8. Transposition of Single Market directives: Official website of the European Union. URL: https://single-market-scoreboard.ec.europa.eu/enforcementtools/transposition_en?utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 01.07.2025).
9. Nederland: Auteurswet (Copyright Act, as amended up to Act of June 7, 2021). URL: <https://wetten.overheid.nl/BWBR0001886/2025-07-01> (дата звернення: 02.07.2025).
10. Hungary: Act LXXVI of 1999 (1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról), (Copyright Act, as amended up to Act of June 1, 2021). URL: <https://njt.hu/jogsabaly/1999-76-00-00> (дата звернення: 02.07.2025).
11. Germany: Gesetz zur Anpassung des Urheberrechts an die Erfordernisse des digitalen Binnenmarktes vom 31 Mai 2021. URL: https://www.bmju.de/SharedDocs/Downloads/DE/Gesetzgebung/BGBl/Bgbl_UrhDaG.pdf?__blob=publicationFile&v=3&utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 02.07.2025).
12. Germany: Act on Copyright and Related Rights (Copyright Act, as amended up to Act of September 1, 2017). URL: <https://wipolex.wipo.int/en/text/474263> (дата звернення: 06.07.2025).
13. Germany: Gesetz über die urheberrechtliche Verantwortlichkeit von Diensteanbietern für das Teilen von Online-Inhalten Von 1 August 2021. URL: <https://www.gesetze-im-internet.de/urhdag/> (дата звернення: 06.07.2025).
14. Malta: Copyright and related rights in the Digital Single Market Regulations as amended up to Act of June 18, 2021). URL: https://legislation.mt/eli/ln/2021/261/eng?utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 06.07.2025).
15. Austria: Bundesrecht konsolidiert: Gesamte Rechtsvorschrift für Urheberrechtsgesetz Von Januar 1, 2025. URL: <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10001848> (дата звернення: 06.07.2025).
16. Bocci M., Maarten J. 'Gold-plating' in the EAFRD To what extent do national rules unnecessarily add to complexity and, as a result, increase the risk of errors? *IP/D/ALL/FWC. European Parliament*. 2014.

-
17. Federico F. *The dark side(s) of the EU Directive on copyright and related rights in the Digital Single Market*. *China-EU Law Journal*. 2021. Vol. 7. Issue 21. P. 20-38.
 18. *Code de la propriété intellectuelle. Ordonnance n° 2021-580 du 12 mai 2021 portant transposition des articles 17 à 23 de la directive (UE) 2019/790 du 17 avril 2019 relative au droit d'auteur et aux droits voisins dans le marché unique numérique*, Legifrance. URL: <https://www.legifrance.gouv.fr/jorf/id/JORFTEXT000038481211> (дата звернення: 11.08.2025).
 19. Denmark. *Implementation of Articles 15 and 17 of the DSM Directive into the national Copyright Act*. Eurovision Communia. URL: <https://eurovision.communia-association.org/detail/denmark/> (дата звернення: 11.08.2025).
 20. Hern A. *Spain moves to protect domestic media with new 'Google tax'*. *The Guardian*. 2014. URL: https://www.theguardian.com/technology/2014/oct/31/spain-newspaper-google-tax?utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 10.08.2025).
 21. Spain: *Real Decreto-ley 24/2021, de 2 de noviembre, sobre nueva normativa de derechos de autor y afines en el mercado único digital*. Biblioteca digital Travesía. URL: <https://hdl.handle.net/10421/9222> (дата звернення: 11.08.2025).
 22. *Bundeskartellamt. Improvements for publishers using Google News Showcase of December 22, 2022*. URL: https://www.corint-media.com/wp-content/uploads/2022/12/221221_Press-release-Bundeskartellamt-ends-investigation-on-Google-News-Showcase-1.pdf?utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 10.08.2025).
 23. *Повідомлення Комісії до Європейського Парламенту, Ради, Європейського економічного і соціального комітету та Комітету регіонів. Керівництво щодо застосування статті 17 Директиви (ЄС) 2019/790 про авторське право та суміжні права на Єдиному цифровому ринку: COM(2021) від 04.06.2021*. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A52021DC0288> (дата звернення: 01.07.2025).

Nadiia Fedorova

PhD in Law, Academic Secretary at the Intellectual Property Scientific Research Institute of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine

Cross-Border Challenges in the Implementation of Articles 15 and 17 of Directive (EU) 2019/790 on Copyright and Related Rights in the Digital Single Market by Member States

This article provides a thorough analysis of Directive (EU) 2019/790 regarding copyright in the Digital Single Market. It focuses on the practical implementation of this directive within the legal systems of EU member states. Key provisions are examined, particularly Articles 15 and 17, which address the rights of press publishers and the liability of online platforms regarding copyright and related rights. Despite a single regulatory framework, the implementation of these articles in national legislation is characterized by significant differences. These differences lead to fragmentation in law enforcement and create cross-border barriers to the functioning of digital services.

The paper provides a detailed analysis of how Member States introduce additional requirements beyond those provided for in the Directive and the impact of this practice on the coherence of the EU legal space. It provides examples of countries where differences in protection duration, licensing mechanisms, technical requirements, and procedural safeguards have led to legal uncertainty and increased operating costs for international platforms. The paper emphasizes that such differences exacerbate regulatory asymmetry, complicating the achievement of the Digital Single Market's strategic goal.

The author argues that deeper harmonization of law enforcement practices is necessary for the effective functioning of the EU digital environment, particularly with respect to the cross-border application of Articles 15 and 17. The author propos-

es strengthening the European Commission's coordinating role, introducing unified methodological recommendations, and considering adopting secondary legislation capable of eliminating existing fragmentation. This approach maintains a balance between protecting intellectual property rights, user interests, and freedom of expression while strengthening the competitiveness of the European digital space.

The author argues that deeper harmonization of law enforcement is needed for the EU digital environment to function effectively, particularly with regard to the cross-border application of Articles 15 and 17. The author proposes strengthening the role of the European Commission and introducing unified methodological approaches to ensure consistency in EU law.

Keywords: copyright, related rights, digital single market, European Union

*Рекомендовано відділом авторського права і суміжних прав
НДІ інтелектуальної власності НАПрН України (протокол № 7 від 25.07.2025 р.)*

Подано / Submitted: 01.08.2025

Доопрацьовано / Revised: 12.08.2025

Прийнято до публікації / Accepted: 18.08.2025